

velse af Formue blev Pligt. Fra Skatteraadforeningen er der ogsaa rettet Henvendelse til Finansministeriet, i hvilken denne For- enings Bestyrelse enstemmigt henstiller, at der søges tilvejebragt Lovhjemmel for tvungen Selvangivelse af Formue. I Er- kendelse af, at det baade for Skattelignin- gens Resultat og for de skattelignende Myndigheders Arbejde er af største Be- tydning, at Selvangivelser fremkommer i saa vidt Omfang som muligt, samt da det maa antages, at Selvangivelse af Formuen ogsaa vil være af væsentlig Hjælp for Lignings- myndighederne ved Udfindelsen af Indkom- sten, indhentede man Erklæringer over denne Henvendelse fra Landsoverskattera- raadet og fra Direktoratet for Københavns Skattevæsen, og da begge disse Myndighe- der anbefalede Henstillingen, har man ladet udarbejde nærværende Forslag.

Med Hensyn til dette bemærkes, at man af praktiske Grunde har ment at maatte begrænse Pligten til kun at gælde de Skatteydere, om hvilke det med Grund kan antages, at de er Ejere af en Formue over et vist Mindestebeløb. Grænsen har man ment passende kunde sættes ved 6,000 Kr., idet Formuer, der ikke overstiger dette Beløb, i visse Tilfælde er fritagne for Formueskat, jfr. Lov 8. Juni 1912 § 11, Nr. 2.

Med Hensyn til Tvangsmidlernes Art og den nærmere Ordning af disses An- vendelse har man valgt at bygge paa den her i Landet særlige trinvis Ord- ning af Ligningen, saaledes at Pligten til at fremkomme med Selvangivelse væsent- ligt søges fremtvinget ved en gradvis Forhøjelse af den tidligere Ansættelse. I denne Henseende er det i første Række paalagt de stedlige Ligningsmyndigheder, at de i Tilfælde, hvor Selvangivelse trods den desangaaende udfærdigede offentlige Bekendtgørelse, jfr. Forslagets § 6, ikke

fremkommer, skal ansætte den paagæl- dendes Formue til et Beløb, der er mindst 50 pCt. højere end hans sidste Ansættelse.

Hvis denne Ansættelse rettidig paa- klages, kan Klagen dog ikke tages til Følge, med mindre den paagældende godtgør, at Ansættelsen overskrider hans virkelige Formue med mere end 50 pCt., og han skal da betale Skat af den virkelige For- mue med Tillæg af 50 pCt.

Fremkommer der ikke Klage, skal Skatteraadet forhøje den foreløbige An- sættelse med mindst 25 pCt., og Skatte- raadets Ansættelse kan ikke paaankes af den skattepligtige.

Endelig er det for de Tilfælde, at An- sættelsen dog ikke er naaet op til den fulde Formue, og dette senere opdages, fastsat, at den for lidet betalte Formue- skat skal efterbetales med et Tillæg af 100 pCt., en Regel, der i sit Indhold er ensartet med Bestemmelsen i Lov af 8. Juni 1912 § 43, men adskiller sig fra denne derved, at den finder Anvendelse, uanset at der ikke foreligger Selvangivelse. Naar væsentlige Grunde taler til Undskyld- ning for, at Selvangivelsen ikke er frem- kommet, har man ment, at Finansministe- ren burde have Bemyndigelse til at fritage den paagældende for de deraf flydende Følger.

Sluttelig er det ved Forslagets § 7 bestemt, at Landsoverskatteraadet, der i Henhold til Bestemmelsen i § 34 i Loven af 8. Juni 1912 har Bemyndigelse til at undersøge Rigtigheden af de af Skatte- raadene foretagne Ansættelser, til Hjælp herved kan fremtvinge Angivelse af For- muen ved Hjælp af Dagbøder. Disses Størrelse maa rettest afhænge af For- holdene i hvert enkelt Tilfælde, og deres Fastsættelse er derfor overladt til Lands- overskatteraadet.